
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 80.SZÁM – 2017.ÁPRILIS

Kedves Testvérem!

Belelapozva a Krisztinavárosi Hírek régi számaiba úgy találtam: több évtizedes fennállása óta még egyszer sem történt meg, hogy Virágvasárnapon jelent volna meg e kiadványunk. Ezért engeddd meg, hogy most erről a napról, az ezzel a vasárnappal kezdődő Nagyhétről írjak pár gondolatot.

Ez az ünnep Jeruzsálemből származik. A kereszténység felszabadulása (IV. század) után ott rögtön ünnepelni kezdték ezt a napot. Nyugatra a VIII. században került át a Pálmaágak vasárnapjának nevezett ünnep. Csak Spanyolországban, spanyol nyelvterületen és Magyarországon nevezik Virágvasárnapnak Jézus jeruzsálemi bevonulásának emléknapiját. A pálma (barka) szentelés és a körmenet a VIII. századtól válik általánossá. A pálmaágak és ruhák földre terítése minket is emlékeztessen arra, hogy Jézus (Isten) lába elé kell helyeznünk minden értékünket, kincsünket.

A középkor végén a magyar népi áhítat a nagyhét minden egyes napját megünnepelte. A kolostori irodalomban ilyen tanácsokat találunk: „Nagyhétfőn mezítelen térdén mondtak 24 Miatyánkot és Üdvözlégyet, mert 24 tövisek voltak Jézusnak fejében. Nagykedden éhomra orcájukkal földre borultak és 40 Miatyánkot mondtak Jézus 40 napi böjtjének emlékezetére. Nagyszerdán ugyanígy az áruló 30 ezüstpénznek emlékezetére 30 Miatyánkot és Üdvözlégyet imádkoztak. Nagycsütörtök... Ezen a napon Jézus példájára szegényeket hívtak meg, megmosták lábukat, vizet töltöttek kezükre s mindegyiknek egy-egy pénzt adtak. Nagypénteken... Az egész nap a templomban telik el a dramatizált passiók és Mária siralmak gerjesztik a nép lelkét áhítatra.” (Gömöri és Thewrewk kódex)

Lehet, hogy ezek a középkori szokások nekünk kicsit idegenek. Pázmány Péter Virágvasárnap mondott prédikációjának gondolatait azonban megfontolhatjuk: „Ne csak királyunknak ismerjük el az emberi testbe öltözött Jézus Krisztust, ne csak szóval valljuk és dicséretekkel magasztaljuk őt, hanem életünk és erkölcsünk rendelésében kövessük őt, az ő tisztességéért, ha szükséges, ruhánkat is földre hányjuk, őerte mindenünket semminek tartjuk.”

Szeretettel:

Plébános
plébános

Katolikusként felelősségünk ma... illetve vigyázz, Európa!

A közelmúltban sokakhoz eljuthatott az az érdekes hír, hogy Henri Boulard atya 85 évesen igényelte és felvette a magyar állampolgárságot. Több hosszú riport is foglalkozott vele, hogy vajon miért lesz magyar állampolgár egy életének delelőjén rég túljutott szír-olasz jezsuita, aki egyébként Egyiptomban él. A riportból kiderült, hogy három oka is volt.

Nagyon nagyra értékeli Magyarországot helytállását az európai keresztény értékek védelmét és a migrációs válság kapcsán képviselt álláspontját illetően. Többször járt hazánkban és nagyon megszeretett minket, és persze EU-s állampolgárként könnyebben és szabadabban utazhat bármerre a világban. Boulard atya szerint a XXI. század Európája mára már eljutott oda, hogy kereszténységről alig, vagy leginkább csak negatív jelzők kíséretében beszél, és üdítő kivételnek a magyarokat tekinti. Mintha mi európaiak mára szégyellnénk közös gyökereinket. Pedig az időszámításunk, a naptárunk, a legszebb épületeink és festményeink mind-mind keresztény gyökereinkről vallanak... De mostanában egy új „vallás” van felfutóban: a mindenek feletti globalizáció. Aminek kétségkívül vannak jó – pontosabban kényelmünket szolgáló – oldalai is, de a jövőnkért felelősen gondolkodók szerint a világ jelenlegi globalizációja egyértelműen rossz. Az identitásunkat akarja ugyanis eltörölni. Mégpedig egyértelműen gazdasági és pénzügyi okokból. A nemzetek és országok kárára folytatott játsszák magát az embert szorítják teljesen háttérbe. A fejlődés és az emberi jogok nevében történő „demokrácia-export” sok esetben pusztán a világ nyersanyagai feletti kontrollról szól. Európa pedig elkényelmesedett.

Londonban már 20-30 éve sem lehetett látni fehér bőrű utcaseprőt vagy parkolóórt, és a fejlettebb országokban is közhelyszámba megy, hogy a kényelmetlenebb munkákat a bevándorlókkal végeztetik. A tavalyi év „migráns-válsága” aztán hirtelen megrémítette a döntéshozókat: Mi lesz itt? Az Irgalmasság évében Ferenc pápa arra buzdított, hogy mindenki fogadjon be egy menekült szír családot. Később sok cikk született arról, hogy e valóban keresztényi gondolat nehezen megvalósítható, mert az útnak indulók egy (nagy?) része nem menekült, nem szír és nem család. Hanem Európa anektálása folyik: egy modern kori népvándorlás. Az érkezők (menekültek vagy migránsok?) nem akarják a fogadó ország(ok) törvényeit-szokásait magukévá tenni. Sok esetben nyelvüket sem akarják megtanulni.

Mi az igazság? Fontos-e pontosan tudnunk, hogy ki az igazi menekült, ki a migráns és ki a hódító? Radikális iszlamizáció folyik, vagy csak egy jobb élet reményében vállalják az utazás borzalmait az Európába érkezők? Innen a Krisztinavárosból nehéz – ha nem lehetetlen – mindezt megállapítani. Kinek-kinek megvan a saját véleménye, időnként vitatkozzatunk is egy jót, de pontosan látni valószínűleg nem fogunk.

Mit tehetünk tehát? Első sorban is „saját házunk táján” kell körülnéznünk. Keresztény-katolikus gyökereinkre lehetünk büszkéek, de ha magát a növényt, azaz hétköznapi életünket nem a vállaltak és vallottak szerint alakítjuk, akkor a gyökér hiába erős: a növény satnyul és nem hoz gyümölcsöt. Valószínűleg a Mészáros utcában nem fog

velünk szembe jönni egy menekült szír család. De a házukban, utcánkban bizonyosan élnek rászoruló, szegényebbek. Rajtuk, általuk az Irgalmasság évének elmúltával is gyakorolhatjuk üdvösségünkhöz elengedhetetlen erőnkezt.

Sokszor már az is elég lehet, ha nyitott szemmel, füllel és szívvel járunk. Szomorúan pontos az a vice, melyben az anyós segítség-kérését azzal hártja el kedves menyé, hogy „ne zavarjon anyuka, nem érek rá. Megyek a templomba jót cselekedni”

Végezetül még egy gondolat Boulard atyától: Ragaszkodjatok az identitásotokhoz! Ragaszkodjatok az örökségetekhez és a múltatokhoz! Ragaszkodjatok az értékeitekhez és hitetekhez! Legyetek erősek és ne féljétek! Én magam se félek a jövőtől, mert van hitem és tudom, hogy Krisztus győzött. A történelem fordulópontján élünk, nem tudjuk mi vár ránk, de akik hisznek és remélnek, győzni fognak.

Ugyanezt reméli e sorok írója :

Tibély András

Hogyha az Úr nem építi a házat, hasztalan fárad, ki építi azt (127. zsoltár)

Minduntalan fülembe cseng Halmos László gyönyörű négyzólamú motettája. Sokszor el is gondolkodom rajta, hogy meddig juthatunk el egyáltalán önös erőnköb, ha ilyen hatalmas fába vágjuk a fejszénket.

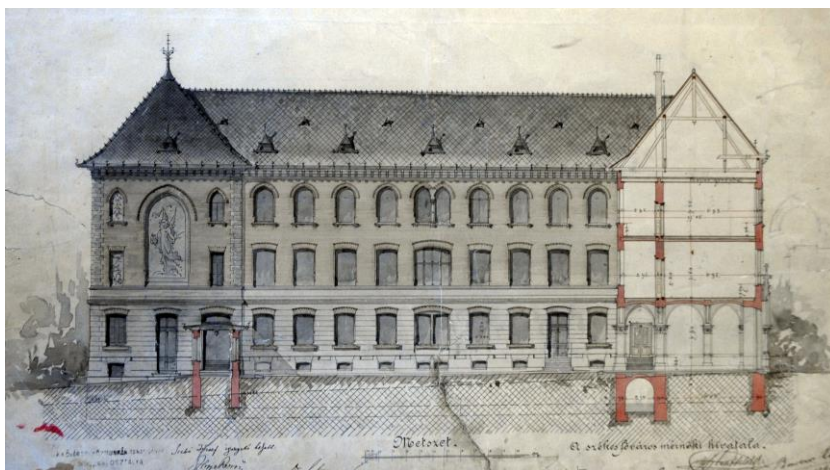
Ugyanis történelmi pillanatok élünk át a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola és Gimnázium életében. 2018. szeptemberében ünnepli az iskola fennállásának 25. évfordulóját, és mi sem alkalmasabb időpont ennél ahhoz, hogy új épületbe költözzön az általános iskolai tagozat. Nyáry Zsigmond igazgató úr szavaival élve a „honfoglalás” már megtörtént azáltal, hogy az idei március 15-i megemlékezést és ünnepséget az új épület tornatermében tartottuk. De milyen épületről, milyen költözésről is esik szó?

Negyed évszázada, 1993-ban indította útjára az intézményt Várhegyi István kanonok-plébános. Jóllehet, az iskola még fiatal, azonban a gimnáziumnak egy 135 éves épület, az általános iskolának pedig (iskolánk honlapján olvasható iskolatörténeti leírás szerint) egy 231 éves épület ad otthont. Vagyis jelen állapotában egyik sem alkalmas arra, hogy a XXI. században támasztott követelményeknek megfelelően oktatási intézménynek adjon otthont.

A történelem gyors egymásutániságában már nem is emlékszem, mikor fogant meg legelőször a gondolat, de tény, hogy évek óta napirenden van az iskola költözése a Kosciuszko Tádé utcai általános iskola épületébe. A Havas Boldogasszony egyházközség tagjai közül biztos sokan voltak lelkes diákjai ezen ódon épület falai között korábban működő általános iskolának. A „Kosci” megszűnése után még jó néhány bérlőnek adott otthont az épület: zenekar, sportegylet, alapítványi iskolák. A legutolsó bérlő távozása után azonban a Budavári Önkormányzat továbbra is oktatási intézménynek kívánt otthont biztosítani az épületben, így született meg az az önkormányzati pályázat az értékesítésről, aminek keretében iskolánk fenntartója az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Katolikus Iskolai Főhatósága megvásárolhatta az épületet.

Még hosszú út áll előttünk, hogy ezt a régi-új épületet iskolánk számára használhatóvá tegyük. A fenntartó jóvoltából új szárnnyal bővül az épület, gépészetileg megújul, a Szilágyi Erzsébet gimnáziumtól független, önálló fűtéssel fog rendelkezni, és a belső terek is újjászületnek. A tervek elkészülését követően remélhetőleg nyáron megkezdhetjük a felújítást is, hogy egy év múlva már költözhető legyen az épület.

Hogy meleg nyár lesz-e azt nem tudom, de izzasztó, az biztos. Hiszen a fent említett beruházás mellett a gimnázium épülete is részben megújul. Európai pályázati támogatásból és fenntartói támogatásból felújítatjuk a külső nyílászárókat, külső szigetelést, új tetőt, új napelemeket kap az épület. Ráadásul mindezt úgy kell megvalósítani, hogy az érettségít követően az új tanév kezdéséig mindössze 2 hónap áll rendelkezésre a kivitelezőnek. Energetikai korszerűsítési pályázatról lévén szó új, önálló fűtési rendszerrel is bővül az épület.

A fenntartótól ígéretet kaptunk továbbá arra is, hogy az egész épületet belülről is felújíthatjuk. Belső nyílászárók, vezetékek, elektromos és gépészeti hálózatok cseréje. És nagy dilemma előtt állunk, hogy az emeleti folyosó falát burkoló, eddig megvetéssel nézett zöld csempét, most, hogy „Oscar-díjas lett”, lecseréltesük-e.

A négyzetméterek szorgos számolgatása közben legtöbbször megfeledekezünk arról, hogy minek és kinek is építjük mindezt. A mindössze négy évig idejáró diáknak? A dinasztiként itt tanuló nagycsalád gyermekeinek, akik elballagnak mielőtt kihasználhatták volna az új épület adta lehetőségeket? A szülőknek? Kollégáknak, akiknek 10-20-40 évig ez a második otthonuk?

Tanárok, diákok szülőstül jönnek, mennek. Az a világnézet és értékrend, aminek megélésére és megosztására összerelt minket ide a Gondviselés, az osztályról osztályra, évről évre megmarad. Nos, úgy gondolom, ennek elősegítésére megéri nagyokat álmodnunk, és minden erőnkkel azon fáradozni, hogy mindez megvalósuljon. Isten segedelméből és áldásával. Az Ő nagyobb dicsőségére.

Ehhez kérjük a kedves testvérek közbenjárását is, hogy imáinkba hordozzák iskolánkat, diákjait és tanárait.

Somogyi Farkas Pál

A februári kisgyerekes családi találkozóról

Több, mint negyven kisgyerekes családnak küldtünk meghívót február 18-ára, egy a Cserkészotthonban megrendezett találkozóra. „Külön-külön csak szavak vagyunk, együtt azonban költemény...” Varga Gyöngyi szavaival buzdítottuk őket. Örömről szép számmal jelentkeztek, így 35 felnőtt és 41 gyermek részvételére számíthatunk.

Fontosnak tartjuk a családok összejövését, amint a meghívóban is hangsúlyoztuk, mert átélhetik a találkozás örömét, megismerkedhetnek olyan családokkal, akiket még nem ismertek, továbbá kapcsolatot ápolhatnak, eszmét cserélhetnek olyanokkal is, akiket ismernek. Beszélgethetnek egymás segítségének lehetőségeiről, meghívhatják egymást az otthonaikba. Sőt, akikben igény van szorosabb kapcsolatra, baráti, hitbéli találkozásra, mozgolódhatnak, hogy csoportot – közösségi magot – szervezzenek a jelenlévőkből.

Mihály atya áldásával kezdtük a napot. A délelőtti tartalmi részének alapját Ferenc pápánk Amoris Laetitia (A családban megélt szeretetről kezdetű) apostoli buzdítása A szeretet a házasságban fejezetének Mindennapi szeretetünk része képezte. Ebben a Szentatya a páli Szeretet himnusz egyes elemeihez ad magyarázatot, megfontolandó és követendő tanácsokat. (Például a szeretet tapintatos voltát a kedvességgel azonosítja: „A kedvesség nem olyan stílus, melyet egy keresztény választhat, vagy elutasíthat: a szeretet mellőzhetetlen követelményeinek egyike, ezért mindenkinek kötelessége kedvesnek lenni a körülötte lévőkkel”.)

A Közösségépítő csoport tagjai tartottak rövid gondolatébresztőt az apostoli buzdítás alapján, megpróbálták személyes tapasztalataikkal, érzéseikkel kiegészíteni a pápai gondolatokat.

Majd a négy csoportban elhelyezkedő felnőttek kiscsoportos körben, előre felkért vezetőikkel, megadott kérdések alapján beszélgettek az őket megérintő gondolatokról. Arról, hogy a türelmet, jóságot, tapintatosságot, a féltékenységet, kérkedést és kevélységet hogyan lehet megélni, kezelni a mindennapi életben a családban. Hogyan lehet kiegyensúlyozott családi fészket teremteni, amiben a felnőttek és a gyermekek is jól érzik magukat.

Mindeközben a gyermekekre "szakképzett" nagyszülők és egy-két lelkes fiatal felügyelt. A felügyeletbe a különböző korosztályba tartozó gyerekecskék szórakoztatása is beletartozott. Élénk zsvivaj, vagy éppen csend jelezte, hogy az említett háttér-csapatok bedobták magukat: volt gyertyaöntés, csocsózás, rajzolás, színezés, társasjátékozás és a kicsiket lebilincselő diavetítés. Úgy látszott, a ma gyermekei, akik gyors képi impulzusokhoz szoktak, nagyon élvezték a statikus képsorokat.

Kedvcsinálóként néhány vélemény a délelőtről:

„Először is köszönjük a szervezést, a sok figyelmességet!

Nagyon örültünk ennek a találkozásnak, jó lehetőség volt jobban megismerni egymást, megtudni az arcokhoz tartozó neveket, látásból ismert ismerősökkel pár szót váltani.

Úgy érezzük többen is, hogy valami készül itt a Krisztinában, talán egy újabb virágkor? Végre újra tele vannak a padok gyerekekkel, nagyon sok baba születik, végre újra megtelik a környék élettel... Ehhez kapcsolódóan egyre több emberben merül fel az igény, hogy igazi élő közösségbe tömörüljön a vele hasonzorúkkal.

Nagyszerű lehetőség a kilencesek utáni agapé, meg ez a találkozó is, hogy ne csak "egy röpke fejbiccentés, aztán irány haza" legyen az emberek közti kommunikáció, és ne csak azzal a pár baráttal beszéljünk, akikkel mindig szoktunk. Még egyszer köszönjük."

(Dankó-Walthier család, Edina és Dénes)

„A legjobb mindig azokkal tapasztalatcserét folytatni, akik hasonló kihívásokkal küzdenek. A kisgyermekes családok találkozója éppen erre nyújtott lehetőséget. Rádásul a templomból arcról ismerős párokkal tehetjük ezt meg, akikkel azóta vasárnaponként már ismerősként üdvözljük egymást...”

(Varga-Makausz család, Gabriella és Szabolcs)

„Mi nagyon jól éreztük magunkat. A kezdeti izgalmak gyorsan elmúltak, főleg, hogy tudtuk, hogy a gyerekek is jó kezekben vannak.

Ötletes volt a kiscsoportos beszélgetés. Ezt hatékonyabbnak találok, mint egy előadást.”

(Egy résztvevő család)

„Köszönjük szépen a tartalmas és elgondolkodtató délelőttöt!

Hiába nőttünk fel mindketten a Krisztinában, fiatal családokként nehezen találjuk a helyünket a Plébánia körül. Nagyon jó volt most újra azt érezni, hogy van itt élet, s látni, hogy milyen sok kisgyermekes család nyitott a találkozásra. A régi ismerősök mellett számos új arc is megjelent, s volt lehetőség a megismerkedésre.

Nekünk a kiscsoportos beszélgetések adtak sokat, a gondolatébresztőre nehezen tudtunk figyelni. Legközelebb talán gyerek nélkül érkezünk, őt sajnos még nem kötötték le az egyébként gondosan megszervezett gyerekprogramok.

Még egyszer köszönjük szépen a szervezést!”

(Divényi-Réder család, Kinga, János és kicsi fiuk Berci)

A jó hangulatú, hasznosnak tűnő összejövetel résztvevőinek részéről megfogalmazódott a folytatás igénye. (Hátha előkerül a tökéletesen működő családra vonatkozó használható recept.) Aki szeretne csatlakozni, jelentkezzen a csermak.judit@gmail.com-on.

A Közösségépítő csoport nevében (Beöthy Cecília nővér, Horváth Adrián, Arató Domonkos, Réder Kristóf) írta:

Csermák Judit

Szent József előesti férfinap a plébánián

Több éve már, hogy először gyűltek össze megtört és fáradt illetve életvidám és ifjú férfiak a plébánia pincéjében – némi pogácsát, aprósüteményt és boroscskát fogyasztva – megosztani gondolataikat, örömeiket. (Bánatukat megosztani inkább a hölgyek szokták).

Az idei évben egy ifjú apa: Divényi János vállalta a házigazda szerepét, szállította a témákat és moderálta az estet. Mit jelent ma férfinak lenni? Mi a felelősségünk, mi a dolgunk? A férfiaság fokmérője-e a siker? Mitől sikeres egy férfi? Milyen szerepe van a pénznek a sikerben? Jelent-e a siker pénz? (vagy a pénz sikert?). Aki sikeres pl. sportoló, az feltétlen példakép-e a hétköznapiakban?

Megannyi izgalmas kérdés, sokféle vélemény és válasz fogalmazódott meg köztünk. Fa Nándor földkerülő-vitorlázó, Roger Federer teniszező, Bőjte Csaba ferences szerzetes, Arnold Schwarzenegger testépítő-filmsztár-amerikai kormányzó és számos más híresség (példakép?) mellett szó esett Hosszú Katinkáról és Teréz anyáról is... és nagyjából megállapodhattunk abban, alig valami maradt nekünk – férfiaknak olyan terület vagy munka, amit csak mi tudunk elvégezni. A hölgyek-asszonyok érdekében és védelmében. Bár egy megható történet szerint igen fontos például, hogy a szülőszobában tudjuk a kezüket fogni, és támogathatjuk őket...

Szinte mindent el tudnak végezni – és sok esetben el is végeznek a hölgyek is. Mellettünk – helyettünk. Aztán szó esett még a táncról is, mint kapocsról, terápiáról és kötelékről. És még sok-sok minden másról is.

Nyilván véletlen, de éppen 12-en ültük körül az asztalt, amikor Mihály atya is megérkezett: így a végleges létszám az utolsó vacsorával megszentelt 13 lett. Nem egy „nagy” szám: lehetünk volna sokkal többen is. Pedig minden korosztály képviseltette magát, hisz korosztályi megkötöttség sem volt: húszas éveinek elején járó éppen úgy volt köztünk, mint a 60–70-et régen elhagyó. Voltak tehát köztünk apák és fiúk, sőt két apa elhozta fiát is. (Vagy a fiúk hozták le apjukat? – már nem fogjuk megtudni.)

Uraim, férfiak! Jegyezzétek meg e márciusi dátumot: ez a nap, ez az este rólunk szólt és nagyon jó volt. Hölgyeim, asszonyok! Küldjétek minél nagyobb számban párokat (fiatokat, apátokat) közénk, hogy megvitathassuk közös dolgainkat.

Ha előbb nem (miért is nem?)... akkor jövőre a Szent József napon ugyanitt szeretettel várnak a Cserkészpince falai. Szervező persze mindig kerestetik, de egy résztvevő biztosan lesz:

Tibély András

Lelkigyakorlat Péliföldszentkereszten

Kicsiny, de annál lelkesebb csapatunk szállta meg a Szalézi rendházat március 24-26 között: 16! résztvevő és 2 atya.

A péntek délután ráhangolódás volt egy szentmisével kezdve, utána esti beszélgetés Cseri Kálmán 'Jobb lator' részletével, majd befejező imával.

Szombaton reggeli ima (laudes). Ezután kezdődött az első elmélkedés Almási Tamás atya vezetésével: megmerítkeztünk a gondolatok tengerében szenvedésről, annak értelméről. Tamás atya látszólag egyszerű dolgokat foglalt rendbe, mély hittel és érzékenységgel. Ezután szent misén vettünk részt, melyen Tamás atya és Mihály atya koncelebrált. Délután pihenő, amikor mód nyílt a csodálatos napsütésben bebarangolni a többször látott s mégis mindig új természetet. A délutáni

elmélkedés a megváltásról és a Szűzanya megváltásban betöltött szerepéről szolt, melyet újszerű megközelítései tettek emlékezetessé. Délután séta keretében kerestük fel a Lourdes-i barlangot, ahol litániát mondtunk. Az esti beszélgetés részeként Cseri Kálmán könyvéből a Júdás részletet olvasta Péter. Majd esti ima – kompletórium.

Vasárnap reggeli ima, majd a lelkigyakorlat harmadik gyöngyszeme, a keresztút következett. A természet szépségei között ragyogó napsütésben, nyíló virágok, fakadó rügyek és madárdal mellett jártuk az utat, melyen mindegyikünk egy-egy állomás gazdjaként morzsolgatta a tragikus élet s a nagyszerű halál gondolatait tizenöt féle nézőpontból, fantasztikus kavalkádban. Ezután rövid pihenő és szentmise: a Domonkos kápolna meghittségében ültük körül az áldozati asztalt, megéltük, hogy együtt voltunk a kenyértörésben. Délutáni pihenő után a záró beszélgetésben gyöngyöt fűztünk a szűk három nap számunkra legemlékezetesebb eseményeiből, hitből, szenvedésből, természetből, elmélkedésből és szeretetből, mely végig összekapcsolta közösséggé kovácsolódott csapatunkat. Zárásként Te Deumot énekeltünk és huss! Azzal a jó érzéssel térhettünk haza, hogy gazdagabbak, vidámabbak, együttérzőbbek és keresztényebbek lettünk. Bár többekkel oszthatnánk meg ezt a felemelő érzést! JÓ VOLT! – valamelyikünk azt mondta, most kéne folytatni. MAJD JÖVŐRE!

Zsolt Miklós

Szent László király jubileumi évében a Krisztinaváros Győrbe zárandokol

Öröm számomra, hogy veletek tarthatok, sőt mivel Győrben születtem, és a mai napig is sokat látogatok „haza”, szívesen teszek eleget Mihály atya kérésének, és segítetek az utazás szervezésében.

Szeretnék biztatni benneteket, hogy tartsatok a zárandoklattal! Azt mondja a közmondás, hogy a cigány is a maga lovát dicséri, de higgyétek el, Győr nagyon szép város: földrajzi fekvésével, négy folyójával, barokk templomaival, ódon utcáival, műemlék épületeivel. Természetesen utunk fő programja a Püspökvár és a Bazilika lesz, aminek legnagyobb kincse kegyes Szent László hermája. Mihály atyának köszönhetően mindkét helyen avatott vezetést kapunk. Hazánk egyházi gyűjteményei között az esztergomi után a győri székesegyház kincstára a legnagyobb, amit szintén szeretnénk megtekinteni.

Aztán végig sétálunk a Káptalandombon, megnézzük a jellegzetes műalkotásokat, a belváros szép tereit, templomait, középületeit: például a Széchenyi teret a Bencés templommal és a Bécsi kapu téren található Karmelita templomot.

Maga az utazás nagyon kényelmes lesz. A vonat a Déliből indul, és ide is érkezünk vissza. A plébánia külön vasúti kocsit foglal. Idősebb testvéreinknek sem lesz megterhelő a zárandokút.

A zárandoklat ideje május 27, szombat. A részletes tudni valók időben hirdetésre kerülnek a szokott módon. Kérlek benneteket, erre a napra, ha lehet más programot ne tervezetek, gyertek velünk Győrbe!

Dr Gömbös Ferencné Csöpi

Imaszándékok

Templomunkban tavaly március óta minden hónapban az egyik hétköznapi esti szentmisén a Testvérek által kért imaszándékokra imádkozunk.

Röviden az előzményekről: A 2015-ben lezárult plébániai zsinatolás javaslatai közül néhányat, elsősorban a nem túl sok emberi és anyagi erőforrást, szervezést igénylő javaslatot viszonylag rövid idő alatt sikerült megvalósítani. Ezek közé tartozik az az indítvány is, hogy rendszeresítsünk egy dobozt a templomban az imaszándékok összegyűjtésére, és ezekre a szándékokra minden hónapban egy szentmisén imádkozunk. 2016-ban a nagyhetet megelőzően kihelyeztünk a hátsó asztalra egy „IMASZÁNDÉKOK” feliratú gyűjtőládát, és már az első szentmisére közel ötven imaszándék gyűlt össze, és azóta is folyamatosan, minden hónapban 20-30 szándék kerül a dobozba. Az összegyűlt szándékokat az erre meghirdetett szentmise előtt az oltár lépcsőjén helyezük el és a szentmise keretében közösen imádkozunk a szándékokért.

Ebben az évben minden hónapban a második pénteken este van az „imaszándékos” szentmise időpontja. Az időpont meghatározásával nem titkoltan az a szándékunk, hogy minél több testvérünk vehessen részt ezeken a szentmiséken és közösen imádkozhassunk az összegyűlt szándékokra.

Többféle szándékért imádkozhatunk. Imánk szándéka lehet kérés, felajánlás, hálaadás, dicsőítés és bármilyen más szándék. Az ima, az imádkozás keresztény életünknek mindig időszerű kérdése, ezért nem árt, ha felelevenítjük ismereteinket.

A Katolikus Egyház Katekizmusának Kompendiuma – amely a Katekizmus szintézise és könnyebb megérthetőségét szolgálja – a IV. részben tartalmazza Egyházunknak a keresztény imádsággal kapcsolatos tanítását. Az 534. pont így határozza meg az imádságot: „Az imádság a lélek fölemelése Istenhez, vagy azoknak a javaknak a kérése Istentől, melyek megegyeznek az Ő akaratával. Az imádság mindig Isten ajándéka, aki elébe siet az embernek. A keresztény imádság Isten gyermekeinek személyes és eleven kapcsolata végtelenül jó Atyjukkal, az Ő Fiával, Jézus Krisztussal, és a Szentlélekkel, aki a szívükben lakik.”

Azt, hogy miként imádkozunk, maga Jézus mutatta meg nekünk. Több evangéliumi részletben olvashatunk az imádkozó Jézusról, és ő tanította meg a tanítványokat a Miatyánkra, az Úr imádságára is.

Sokan, sokfelét írtak és mondtak arról, hogy mi az imádság. Több publikációt is találhatunk ebben a témakörben; érdeklődésünknek megfelelően olvashatunk arról, hogyan tanuljunk meg imádkozni, mikor imádkozunk helyesen, melyek az imádkozás szempontjai, mi az ima hatalma és ereje, miért fontos az imában a csend, stb.

Szentjeink közül is sokan foglalkoztak az imádság kérdésével. Érdemes néhány szép és elgondolkodtató megfogalmazást idézni tőlük, akik példaképeink és közbenjáróink lehetnek az imádságban.

Aranyszájú Szent János (kb. 344-407) egyháztanító így vélekedik az imáról: „A partra vetett hal nem tud élni, hamarosan elpusztul. Hasonlóan, az ember sem élhet ima nélkül, fokozatosan közömbössé válik, majd meghal. Biztosak lehetünk abban, hogy az imátlanság a lélek életének pusztulása – azaz Isten kegyelmének elvesztése – egy és ugyanaz.”

Liguori Szent Alfonz (1696-1787) olasz teológus, püspök és egyháztanító, a redemptorista rend megalapítója nagyon egyszerűen fogalmaz: „Aki imádkozik, üdvözülni, aki nem imádkozik, elkárhozik.”

Vianney Szent János (1786-1859) hitvalló, ars-i plébános hitoktatása szerint: „Az imádság a mennyország előíze, az Istennel való bensőséges egység megtapasztalása. Olyan ez, mint amikor két gyertya viasza összeolvad.”

Lisieux-i Szent Teréz (1873-1897) karmelita szerzetesnő, egyháztanító így fogalmaz: „Számomra az ima a szív lángolása, az égre vetett egyszerű pillantás, a hála és a szeretet kiáltása megpróbáltatásban és örömben egyaránt.”

Bosco Szent János (1815-1888), a Szalézi Társaság szerzetesrend megalapítója így tanít bennünket: „Az ima az a fegyver, amelyet mindig magunknál hordunk, hogy a veszély óráján védekezhessünk.”

Pietrelcinai Szent Pió (1887-1968) kapucinus szerzetes ezt mondta az imáról: „... az ima a kulcs, ami megnyitja a mennyország kapuját.”

Kalkuttai Szent Teréz (1910-1997) apáca, a Szeretet Misszionáriusai szerzetesrend megalapítója az egyik nagybőjtben ezt írta munkatársainak: „Mindennapi életünkben szükségünk van az Istennel való bensőséges kapcsolatra. És hogyan őrizhetjük ezt meg? Az imádság által.”

Ferenc pápa is több alkalommal beszélt az imádságról. Egyik homíliájában Pió atyához hasonlóan fogalmazta meg, hogy az imádság olyan kulcs, amely nyitja a hit kapuját, egy másikban azt mondta, hogy az imádság az első és legfőbb „munkaeszköz” a kezünkben, az ima az olaj a keresztyén ember lámpásában.

Imáink többfélék lehetnek. A Kompendium az imádság tartalma alapján kérő, közbenjáró, hálaadó és dicsőítő imát, az imádság módja szerint pedig szóbeli imát, elmélkedést és szemlélődő imát határoz meg.

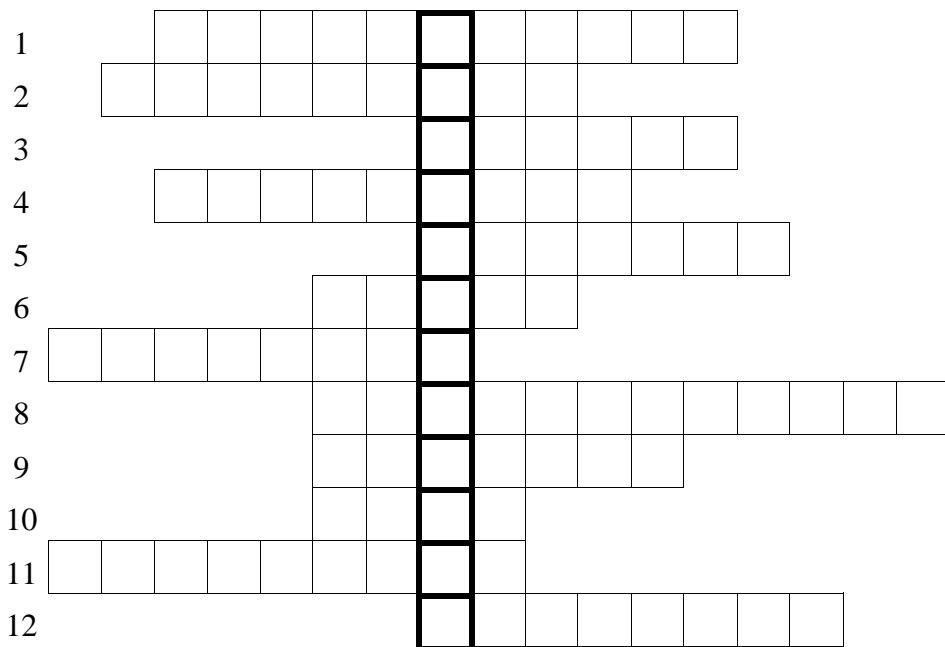
Az imádság jellege szerint liturgikus imádságot és magánimádságot ismerünk. A liturgikus imádság az Egyház hivatalos, közösségben végzett nyilvános imádsága, ilyen elsősorban a szentmise és a zsolozsma. A magánimádság a liturgián kívül végzett imádság, amelyet egyedül vagy közösségben lehet végezni.

A közösségben végzett imában együtt fordulunk Istenhez, kölcsönösen részt veszünk egymás imádságában, szeretetközösségbe kerülünk egymással, a közös ima összekerül bennünket, mindannyiunkért szól, mindannyiunkra hat.

Továbbra is várjuk a kedves Testvérek imaszándékait. Bízgatjuk a Testvéreket arra is, minél többen vegyünk részt minden hónap második péntekén este az imaszándékokra felajánlott szentmisén, hogy a miséző atya és a hívek közös imájában együtt emelhesük fel szívünket Istenhez.

Boros Márta

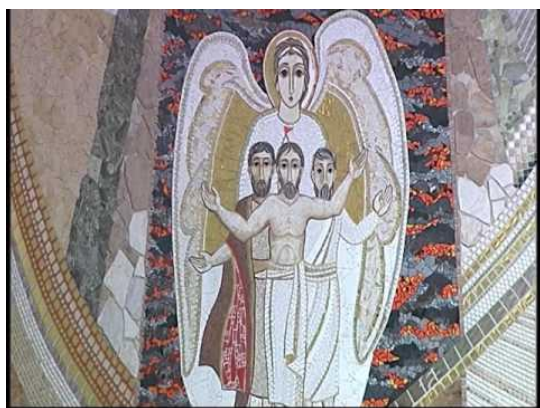
Rejtvény

1. A bencések jelmondata
2. XVI. Benedek pápa 2007-ben avatta boldoggá (Sára)
3. Itt élt Don Bosco
4. Ebből az országból származik Ferenc pápa
5. Pápai székhely 1309 és 1376 között
6. A hitetlenkedő apostol
7. Kendőt nyújtott Jézusnak
8. 1635-ben alapított egyetemet Nagyszombaton
9. A keresztények egységét szorgalmazó törekvés
10. Az egyik evangélista
11. .... Szent Teréz
12. Zsinat 1545 és 1563 között

Nyugdíjas séta

Decemberben a Gazdagréti Szent Angyalok templomába látogattunk. A Lipp László atya által megálmódott templomot októberben szentelte fel Erdő Péter bíboros úr. László atya ezt már csak az égből nézhetette végig korai halála miatt. A Paskai László által megszentelt templom végső kialakítását Szederkényi Károly atya fejezte be. Ehhez szükséges volt a kormányzat megígért támogatása is. Markó Iván Rupnik jezsuita atya, mozaikművész és tanítványai csodálatos alkotása a földi mennyország élményét kínálja a templomba látogatónak. Szemünk elé tárul: a szentélyben az egész apszist átölelő, szivárvány felett Krisztus ül, „az Isten szeret” hirdeti. Mellette Szűz Mária és Keresztelő Szent János, mindnyájukat a szent angyalok kórusa veszi körül. A szentély bal oldalán levő mozaik a tüzes kamrába vetett három ifjút ábrázolja, akikre angyal vigyáz. Sértetlenek maradtak a kemencében. Öltöztetik a húsvéti szent három napra utal: az első

ifjú piros palástja a szenvedő, a középső ifjú ágyékkötője a megfeszített Krisztust, a harmadik ifjú fehér-arany öltözete a feltámadt Krisztust szimbolizálja. A jobb oldali mozaik a három angyal látogatását ábrázolja Ábrahámnál. Őket a keresztények a Szentháromság képeként értelmezik. Az Atya arcát egy szárny takarja el, csak egy Szem tekint ki mögüle. Jobb kezét áldólag a fiú felé emeli, aki kezével az Atyára mutat. A Szentlélek köpenye a fiú felé, a fiú

köpenye az Atya felé lebben. Minden az Atyától indul el és oda tér vissza. Ábrahám ételt visz a vendégeknek, ahogy mi is felajánlást teszünk a szentmisében. A hajó bal oldalán Magyarország őrangyalát ábrázoló mozaik található. A magyar nemzeti lobogón a Szent Korona felajánlása Isten Szent Anyjának. A keresztelő kápolna „Élet vize” oltárkarpit triptichonja Máder Indira textilművész alkotása. A keresztút Búza Barna domborműve, amelyet a templomba helyezése előtt a Molnár C. Pál műterem múzeumban láthattunk egy nagybőjti sétánk alkalmával. A templom négy libanoni szent ereklyéjét kapta meg a bíboros úrtól. Az M7-es autópályáról jól látható a templom. A kupola tetején magasodó kereszt kivilágítása a liturgikus színeket követi.

Januárban a Nemzeti Múzeumban az Utolsó felvonás (1916: IV: Károly király koronázása) címmel rendezett kiállítás a koronázás világi részét mutatta be. Az egyházi rész a Mátyás templomban zajlott. A koronázást megelőzően nagy Hitlevetet kellett kiadni, amelyben a király felesküszik az Alkotmány megtartására. Ez a levél Tisza István láttamozásával látható a kiállításon. A koronázási ünnepek művészeti és műszaki megszervezésére gróf Bánffy Miklós, az operaház intendása, politikus, író, színházi rendező kapott megbízást. Az 1867-es koronázást vette alapul, de a háborús helyzet miatt módosított a ceremónia megvalósításában. Nagyszerű vezetést kaptunk, ennek alapján és a kiállításon vetített filmen láthattuk a királyi pár megérkezését a Nyugati pályaudvarra, ahol nagy létszámú előkelőség fogadta őket. A film bemutatta, ahogy a koronázás napján

a 11 darab, a Magyar Korona országait jelképező koronázási országzászlót felvonultató menetben, a 18 századi koronázási hintón ment a királyi pár a Mátyás templomhoz. A római rítusú szertartáson Csernoch János primás és a nádor-helyettes Tisza István együttesen helyezték Károly fejére a Szent Koronát. A királyné koronázását a veszprémi püspök végezte az ún. házi koronával, majd a Szent Koronával megérintették a királyné jobb vállát. A misén Liszt Koronázási miséjét játszották, kizárólag magyar zenészek előadásában. Károly rendeletére – először a koronázások történetében – eljátszották a magyar himnuszot. Ezután következett a koronázás világi része. A templomból nemzeti színű szőnyegen vonult a megkoronázott király az eskü emelvényéhez. Itt tiszta magyarsággal ismételte el a Csernoch érsek által felolvasott eskü szövegét. A Szent György téren emelt domb földjébe az ország minden tájáról küldtek földet. Itt történt meg a hagyományos négy kardvágás a négy világtáj felé, amelynek a világháború forgatagában óriási jelentősége volt. Ezután következett a szimbolikus ebéd a királyi palotában. Az ételeket csak bemutatták, azokat a kórházakba küldték a sebesült katonáknak. Az ebéd után az Országház küldöttsége átadta a királyi párnak a koronázási ajándékokat. Ezeket később a román betörés sújtotta Erdély javára ajánlotta fel a királyi pár. A kiállításon láthattuk a királyi trónszéket eredeti kárpitozásban, valamint Károly koronázáson viselt csizmáját és lovának ezüst patkóját, a megjelent előkelőségek díszruháit, a váci püspök kazuláját. Bár Károly békepartí volt (nem is nevelték uralkodónak, véletlenül lett koronás király), a világháború után mégis száműzték Madeira szigetére. Első királyunk szent volt, utolsó királyunkat boldognak tisztelhetjük.

Februárban méreteiben két kisebb kiállítást látogattunk meg a Budapesti Történeti Múzeumban. Az egyik Szilárdfy Zoltán atya művészettörténész gyűjteménye A barokk fénye címmel. Gyermekkora óta gyűjtötte a szentképeket, szakrális tárgyakat. Számtalan rézkarcot láthattunk. Köztük egy, a 17. század első éveiből származó, templomunk kegyképét, a Szoptató Madonnát Budavár látképével ábrázoló rézmetszetet. Több nagyon szépen kivitelezett apácamunkát a 18. századból. Máriazelli búcsúemlékek, máriapócsi kegykép 17. századi másolata, Lehajtott fejű Szűz Mária kép, függő érseki keresztek, egy szép porcelán Krisztus-fej. Különösen megrendítő látvány egy fából faragott aranyozott, ezüstözött, díszes, üvegezett rokokó vitrinben a paradicsomi fából kinőtt kereszt kompozíció, a keresztre feszített Krisztus fölött a mennyei Atya, és a Szentlélek galambja. Gyökerei között a legyőzött halál kígyója.

A másik kiállítás Gyermek kor/kép címmel 200 képzőművészeti alkotáson (festmények, fotók, szobrok, filmek) keresztül mutatta be két évszázad gyermek-ábrázolását, természetesen a felnőttek szempontjából. Minden terem egy-egy témakörrel: Madonna (anyaság), család, fiú/lány, szabályozás/nevelés (iskola), játék, egész élet szigete (gödöllői művésztelep), kiszolgáltatottság (szegénység, háború), gyermek-sorsok és nosztalgia. Szőnyi István, Vaszary János Madonna ábrázolásain az ártatlan gyermek néz ránk az anya óvó kezei közül. Családi idill a gödöllői jelenet: Erzsébet és Ferenc József családja körében. Madarász Viktor Zrínyi Ilona Munkács várában gyermekeivel című képe is része a kiállításnak. És láthattuk Barabás Miklós, Borsos Miklós, Csók István, Ferenczy Károly, Szőnyi István, Bernáth Aurél gyermekeikről készült képeit. De láthattuk a gyermekábrázolást politikai célok érdekében felhasználó Rákosi-korszak propaganda alkotásait is.

Varga Istvánné, Sári

Házunktája

Aktuális számunk megjelenése előtt megbeszéljük az újságtervet, szétosztjuk a témákat, terjedelmet, s ettől már nem nagyon illik eltérni. Az idő is kevés, de előfordul, hogy az élet felülírja terveinket. Pl. váratlanul tudomásunkra jut egy hír, ami fontos és most aktuális. Akkor jön a Házunktája áttervezése. Ezúttal is örömmel teszem, hiszen örömhírt mindig jó megosztani másokkal. Egy előadás után beszélgettem Fodor Arturral, aki boldogan újságolta, hogy édesapja most márc. 15-én, magas állami kitüntetést kapott, a „Magyar Érdemrend lovagkeresztje polgári tagozata” kitüntetést. Az újságokban, a felsorolásban így szerepel: Fodor Artur kürtművész, a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának volt tagja. De mi, akik kicsit többet tudunk róla, értjük, hogy ez az elismerés egész életművének szól, amiben jelentős súllyal bír 1956-os munkástanács-tagsága, (ennek későbbi következményeivel együtt). A Rádió – még ha ez esetben a zenekart jelentette – mindig a figyelem központjában volt. Tehát nem volt veszélytelen vállalkozás. De hál’ Istennek mindig volt, aki mentette, sokan szerették, becsülték. Mikor zenekari aktív működését befejezte, hangversenyszervezőként segítette a muzsikások életét. 2016 júniusában ünnepelték 90. születésnapját, ez alkalomból jelent meg a ZeneKar újságban egy riport, ebben mesél színes és tartalmas életéről. Az interneten megtalálható a cikk, az újság archívumában. (XXIII. évf. 6. szám). Természetesen egyházközségünkben is vállalt feladatot, több évig volt a képviselő-testület tagja, Várhegyi István plébános atya felkérésére. Szeretettel gratulálunk, kívánunk jó egészséget!

Mérhetetlenül sajnáltam, hogy a Krisztinavárosi esték febr. 20-i alkalmára nem tudtam menni. Dr. Csermák Judit Olaszország Umbria tartományában található magyar emlékekről tartott előadást. Sajnáltam, mert szeretem, ahogyan Judit előad; természetesen, okosan, lelkesen és színesen. A témáról nem is beszélve, hiszen Olaszország műkincsei, tájai mindig is vonzottak. Tudjuk, Toscana a felkapottabb –egyébként tényleg gyönyörű –, de Umbria ott van mellette, kicsit más, de legalább olyan szép! Az az érzésem, nem is tudják igazán értékelni az ott élők azt a tengernyi szépséget, amik között mozognak, a lépten-nyomon előbukkanó műemlékek, templomok sorát. A mai estém öröme, hogy miközben kerestem valamit az interneten egy régi olasz utunk kapcsán, véletlenül ráleltem Judit írására, feltett képeire, amikről előadását tartotta nálunk. Természetesen nem pótolta teljesen az élő beszámolót, de talán egy kicsit részese lehettem élményeinek. Felidézte a pár évvel ezelőtti szép utat, amikor pár napot Assisiben tölthettem, Perugia, Gubbio, Orvieto ódon utcáin barangolhattam, nevezetességeiket csodálhattam.

A következő Krisztinavárosi este – március 20-án – is nagy élmény volt számomra. Nyáry Zsigmond, iskolánk, a Szt. Gellért igazgatója osztotta meg velünk „élményeit”. Az a tanár, aki nem munkának, hanem hivatásnak tekintette a nevelést-oktatást, ha nyugdíjba megy is, gondolkodásában élete végéig tanár marad. Izgatja az oktatás helyzete, s minden ezzel kapcsolatos eseményre felkapja a fejét. Elismerem, hogy zeneiskolai tanárként jobb helyzetben voltam, mint a közismereti kollégák, hiszen csak a jobb képességűek bírták a plusz terhelést, és egyszerre csak egy nebulóval kellett foglalkoznom. De azért nyitott szemmel jártam, hiszen egyrészt mindig közismereti intézményben volt zenetermem, másrészt meg sikerült átadnom a staféta-botot, ma is van a családban pedagógus. Sokat beszélgetünk az ifjúsággal kapcsolatos mai gondokról, tehát nem értek újdonsággként az előadáson elhangzott problémák. Valóban nem egyszerű a mai fiatalossággal szót érteni. Egészen különleges trükkökre van szükség, hogy nem egy nyelvet, hanem legalább

hasonlót beszélünk. Generációs problémák mindig voltak, de elismerem, hogy ilyen volumenű kihívásokkal nekünk annak idején nem kellett szembenéznünk. Természetesen az információrobbanás elemzésével telt az est jelentős része, én sem akarom megkerülni, de... egészen friss élményként szeretném megosztani olvasóinkkal a következőt: Péliföldszentkeresztben, plébániánk lelkiagyakorlatán velünk egy időben egy gimnazista korosztályú ifjúsági csoport is volt, kb. 50 fővel. Budapestről jött a többség, de érkeztek vidékről is jó néhányan. Bőven volt alkalmam figyelni őket, hiszen együtt étkeztünk, séta és levegőzés közben többször összefutottunk velük. Mosolygós arcú, vidám, jókedvű és bizony néha hangos társaság volt (persze a hangosság csak az ebédlőre szorítkozott). Kifejezetten jó volt a közelükben lenni, ezek is a mi fiataljaink! Feltűnt, hogy nem láttam náluk okos telefont, ezek a gyerekek egymással beszélgettek. Természetesen látom, hogy a többség milyen mély csapdába esett korunk „vívmányával” az internettel, s különösen az okos telefonokkal. Használok én is mindkettőt, igaz az utóbbit szinte csak telefonálásra. Közlekedés közben én az embereket, épületeket, csodálatos városunkat nézem. Az internet hatalmas lehetőség, ha jól használjuk. Erre kell megtanítani őket, s minden alkalmat megragadni, hogy a veszélyeire is figyelmeztessük őket. A fent említett előadásban részletet hallottunk egy interjúból, mely Dr. Freund Tamás agykutatóval készült. Nagyon szeretem írásait, előadásait. Közérthető nyelven vezet be bennünket az agy kutatás rejtelmeibe. Sok előadást tart, minden alkalmat megragad arra, hogy figyelmeztessen bennünket az információrobbanás veszélyeire, csapdáira. Természetes őszinteséggel megvallott mély istenhite, magyarságtudata, s nem utolsó sorban zeneszeretete igazi példa lehet fiatalságunk számára. Az interneten minden előadása elérhető.

H.Végvári Ágota

Gólyahírek

Pálinkás Barnabásnak és Pálinkás-Máté Orsolyának, új krisztinás barátainknak, első kislánya, Rozi, még a nyár végén, augusztus 31-én született.

Rieder Marinak, régi scolás-cserkész barátunknak és Lukovics Zoltánnak, Tünde és Dalma után harmadik kislánya február 28-án született, a Gréta nevet kapta.

Más babáról nem kaptunk hírt. Minden új babának nagyon örülünk! Aki szeretné megosztani gyermeke születésének örömhírét velünk, a plébánia közösségével, keressen meg engem, vagy üzenhet a szerkesztőségre is, nem biztos, hogy minden gólyahír eljut hozzánk, és nem szeretnénk, ha bárki is kimaradna! 😊

Nyíri-Szabó Eszter

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622

H í v o g a t ó

Ápr. 10-12-ig	Hétfő, kedd, szerda esti szentmise keretében triduum!
14. péntek	Nagypéntek , 15 órakor kezdődik a szertartás (Szigorú böjti nap!)
15. szombat	A vigília szertartás este ½ 9-kor kezdődik
16. vasárnap	Húsvét: A reggeli szentmise végén étel-szentelés A feltámadási körmenet a 9 órai szentmise után lesz! ½ 12-es szentmisén + Lenhardt Vilmos atya (9. évf.) reggel 7 órakor nem lesz szentmise
17. hétfő	19.30 Leeds-i Egyetemi Kórus énekel templomunkban
19. szerda	½ 12-es szentmisén tavaly kereszteltek találkozája
23. vasárnap	Szent Adalbert, az egyházmegye védőszentjének ünnepe
24. hétfő	Csere-bere ruhaakció
26-29	Búzaszentelő napja
30. vasárnap	
Májusban minden nap du. 6 órakor litániával köszöntjük a Szűzanyát!	
4. csütörtök	17 óra; A szent Flórián szobor megkoszorúzása
5. péntek	16 óra; ballagási szentmise
7. vasárnap	Jó pásztor vasárnap: papi hivatások világnapja Anyák napja
11. csütörtök	de. nyugdíjas séta
13. szombat	élő rózsafüzér - részleteket külön hirdetjük
14. vasárnap	½ 12-es szentmise: bérmlázók bemutatása
15. hétfő	este ½ 8-kor „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”
20. szombat	du. ½ 4 órakor nyugdíjasok délutánja
21. vasárnap	½ 12 órai szentmise + Szabó Imre p.a-ért (41. évf.)
26. péntek	Hajókázás a Dunán (Matolcsy Kálmán atya)
27. szombat	Győrbe zárandokolunk vonattal
28 - jún. 3.	pünkösdi készüllet
Jún. 4. vasárnap	Pünkösdi ünnepe
5. hétfő	Karizmak ünnepe Máriaremetén
8. csütörtök	de. nyugdíjas séta
10. szombat	½ 11 óra papszentelés Esztergomban
11. vasárnap	Szentháromság ünnepe: 9 óra cserkész „Te Deum”
17. szombat	18 óra „Te Deum”
18. vasárnap	Úrnapja: 9 órai szentmise után körmenet
19. hétfő	életbe lép a nyári miserend este „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”
23. péntek	Jézus Szíve ünnepe
24. szombat	du. ½ 4 órakor nyugdíjasok délutánja